

Råttbröllopet.

Det var ett herrskap råtter
Gifte bort sin dotter
Med en liten mullvadsherre;
Bjödo så på té
Bal och på supé
För etthundrasju personer.

Runt kring salens kanter
Sutto gamla tanter
Drucko té och åt upp nästan,
Märkte på kurtis
Sparde ej malis —
Glömde blott sin egen ungdom.

Ont om epouseurer,
Gott om kurtisörer,
Och det så'na som var granna;
Men den grannaste
Var en envoyé
Plénipotentiaire von Kålmask.

Så var där några myggor,
 Magra, fula styggor,
 Men på flöjt de blåste präktigt.
 Först en polonäs,
 Sedan en fransäs,
 Så vals och polka och slovanka.

Två syrsor med fioler
 Gjorde kaprioler
 A la Paganin' på kvinten.
 Basen var galant:
 Bromsen, en sergeant,
 Kringbasade violoncellen.

Bland alla dem som hoppa
 Märktes mest en loppa
 Klädd i frack och skor och strumpor;
 Loppan hoppa fram
 Med en väggmadan
 I vals, och polka och masurka.

Det var ett par så härligt,
 Loppan blicka kärligt
 På madamen, balens drottning.
 När de unga två
 Dansa fram på tå,
 Det sad's: de passa för varandra.

Men mot slut på balen
 Hörs i hela salen
 Ett förskräckligt skrik och väsen:
 Därmed var så fatt,
 Att i den mörka natt
 Båd' katt och höns smög in i salen.

Vid den kalabaliken
 Tystnade musiken,
 Sergeant Broms drog ut sin sabel.
 Men kattens klo i nacken
 Slog'en bums i backen
 — Gjorde se'n kalops på bromsen.

Vad rysligt slut på dansen!
 Bruden miste svansen,
 Brudgummen låg blek och blodig.
 Hönsen hoppa fram,
 Åt upp väggmadam,
 Loppa och till slut orkestern.

Herr Kålmask — den tog tuppen
 Utan krus åt upp'en;
 Brudens far och mor tog katten.
 Och bruden själv också
 Måste slutli'n gå
 Samma svåra väg som svansen.

